

Sygn. akt I CSK 304/06

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi W. P. Sportowej Spółki Akcyjnej w P., obecnie W. P. S.A. w P.
przeciwko J. P.

o uchylenie wyroku sądu polubownego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2006 r.,

na skutek skargi kasacyjnej skarżącego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 4 kwietnia 2006 r.

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2006 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację W. P. Sportowej Spółki Akcyjnej w P. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 13 czerwca 2005 r. oddalającego skargę tej Spółki o uchylenie wyroku sądu polubownego.

W skardze kasacyjnej skarżąca Spółka, zarzucając w ramach drugiej podstawy kasacyjnej naruszenie art. 711 pkt 4 i art. 714 k.p.c., wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c., skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem, o którym mowa w art. 398⁵ § 1 k.p.c., rozumieć należy jako doręczenie stosownie do art. 387 § 3 k.p.c. Przepis ten natomiast uzależnia dokonanie doręczenia od zgłoszenia przez stronę w terminie tygodniowym od ogłoszenia sentencji orzeczenia wniosku zawierającego żądanie doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem. Tylko doręczenie prawidłowe, tj. zgodne z wymaganiami art. 387 § 3 k.p.c., skutkować może rozpoczęciem biegu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej. Oznacza to zatem, że jeżeli strona nie zażądała skutecznie doręczenia jej orzeczenia z uzasadnieniem, termin do wniesienia skargi kasacyjnej nie rozpoczyna w ogóle biegu i tym samym wniesienie jej nie jest dopuszczalne. Stanowisko to nie pozostaje w sprzeczności z przepisem art. 387 § 4 k.p.c. Przepis ten – prawidłowo odczytany – reguluje bowiem wyłącznie sytuację, gdy skargę kasacyjną wnosi Prokurator Generalny albo Rzecznik Praw Obywatelskich. Tylko dla tych podmiotów przewidziane zostało uprawnienie do wniesienia skargi niezależnie od zgłoszenia przez stronę żądania doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem. Zgłoszenie natomiast takiego żądania odnosi jedynie ten skutek, że termin do wniesienia skargi biegnie dla wskazanych podmiotów nie od momentu uprawomocnienia się orzeczenia, a od dnia doręczenia stronie orzeczenia z uzasadnieniem (art. 398⁵ § 2 k.p.c.).

Stwierdzić poza tym trzeba, że – zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. – skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymaganie to związane jest z instytucją tzw. przedsądu, uregulowaną w art. 398⁹ k.p.c., a jego spełnienie polega na wskazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów lub, że zachodzi nieważność postępowania lub, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 oraz z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Nie powinno także budzić wątpliwości, że zagadnienie prawne sformułowane w skardze kasacyjnej musi nadawać się do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy w ramach rozpoznawania skargi, a zatem mieścić się w granicach zaskarżenia i podstaw kasacyjnych (art. 398¹³ § 1 k.p.c., por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2003 r., III CK 120/03, z dnia 23 września 2004 r., I CK 412/04, oraz z dnia 12 kwietnia 2005 r., I CK 820/04). Tymczasem zagadnienie sformułowane w przedmiotowej skardze nie odnosi się do podstaw kasacyjnych, lecz do jej dopuszczalności. Tym samym nie można uznać, że skarżąca Spółka spełniła wymaganie określone art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Skarga kasacyjna dotknięta jest tym samym nieusuwalnym brakiem prowadzącym również do jej odrzucenia.

Z podanych względów, na podstawie art. 398⁶ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.